

Élünk e gyarló testben többé nem mi,
Hű szerelmétől nem szakaszt el semmi." /446/

Ezt a legmélyebb, legbensőbb, s hogy ezt a szót is kimondjam: titokzatos, misztikus közösséget három vonatkozásban mutatja be alapigénk:

a/ Krisztussal együtt megfeszítetttem. Kálvin János így tanít erről: "...midőn az apostol azt mondja, hogy mi Krisztus halálának hasonlatosságába beoltattunk s hogy mi vele együtt a bűnök halálába eltemettettünk /Rm 6,5; Gal 2,19/, hogy az ő keresztye által a világ megfeszítettett számunkra, mi pedig a világ számára / Gal 6,14/, hogy mi vele együtt meghaltunk /Kol 3,3/, nemcsak az ő halála példájának követésére biztat bennünket, hanem azt is magyarázza, hogy Krisztus halálában olyan hathatós erő van, melynek minden keresztyénben mutatkoznia kell, ha magát ezt a halált haszontalanná és gyümölcstelené nem akarja tenni."

b/ Él bennem a Krisztus. A legegyszerűbb, legdrágább hitvallás ez, s mégis a legtitokzatosabb. Kálvin egyenesen azt mondja róla, hogy "Krisztusnak a kegyesekkel való titkos egyesülésének misztériuma természeténél fogva felfoghatatlan." S a kálvini kegyesség ezt a titokzatos egyesülést az úrvacsorában találta meg. Jellemzésül megemlítem, hogy Kálvin, nagy munkájában a misztérium, misztikus szokat^{sak} a sákramentumok tárgyalásánál használja. Mert Hitvallásunk szerint már a keresztségben ez a Krisztussal való titokzatos közösség történik meg. /Heidb. Káté 69-73/ "A keresztségben minket újjászülő Isten az ő egyháza társaságába beolt és fiúváfogadás által az övéivé tesz". /Kálvin/ Az úrvacsorában pedig, mondja tovább Kálvin, "folytonosan elédelt szolgáltat, hogy ezzel minket fentartson és megőrizzen abban az életben, amelyre minket ígéje által